

Harra

JOHS. GAARD

Tygum hava í Dagblaðnum nr. 98 eitt aftursvar til ein greina-stubba í Sosialinum, har onkur hevur skrivað nökur orð um ein príslista frá Kjölbro og samstundis funnist at, at p/f Kjölbro letur ein part av prentingararbeiði sínum gera í útlandinum um somu tíð sum föroyskir prentarar ganga ar-beiðsleysir.

Tygum verja hesa stöðu parta-felagsins við at spyrja, hví javnað-armenn lótu valbókling sín frá seinasta vali prenta í Danmark.

Orsökkin til hetta var, at táver-andi blaðstjóri á Sosialinum, P. Karbech-Mouritsen, ið skrivað hevur bóklingin, gjørdist sjúkur og mátti til Danmarkar at søkja sær heilsubót. Hann var ikki liðugur við bóklingina, tá ið hann fór. skrivaði tí ein part av honum aft-aná, at hann var komin til Dan-markar. Hetta orsakaði, at antin mátti Karbech-Mouritsen lata vera við at geva bóklingin út, ella eis-ini fáa hann prentaðan í Danmark, um tað skuldi eydnast at fáa hann út um landið undan valinum.

Tá hövdu allar prentsmiðjur í landinum ov mikið at gera.

Tað er undir øllum umstøðum skeivt av einum felag, at heita í landsins íbúgvar um at keypa frá sær so peningurin verður í land-inum, samstundis sum sama felag letur prentingararbeiði og harvið pening út av landinum.

Hetta er tó ikki nakað, ið p/f Kjölbro er einsamt um. Sjálvt landsins egna stovnar sum t. d. te-lefonverkið, landsstýrið, gjald-stovan o.s.fr. lata ein stóran part av prentingararbeiði sínum gera í útlandinum.

Tygum siga víðari í greinini, at síðan arbeiðssteðgin í summar er skilnaðurin komin millum Havn-ina og Klakksvík, og at hetta kemur serliga fram aftaná, at Jóannes Patursson er komin til Klakksvík-ar.

Í Sosialinum finna tygum einki øvunda orð um hesa yvirtöku og heithjartaðir vóru allir tingmenn javnaðarflokksins við at veita p/f Kjölbro tann neyðuga peningin til yvirtökuna.

Meiri enn nakað annað blað hevur Sosialurin skrivað um semju og samvinnu millum allar arbeið-arar í Føroyum, men sjálvsagt mátti tað spjaldingareitrið, ið Dim-malætting, Dagblaðið — og fyrst og fremst Norðlýsið spærntu út um landið í streikutíðini, skapa øv-und og illgitan, men vónandi verður lógvataks- og áráðisandin at vinna á hesum øvundar- og illgit-ingarmonnum.

Tygum loyprisa virkjunum hjá Kjölbro og mana monnum at styðja tey virkir, ið framvegis eiga gróðrarlíkindi her á landi. Javn

aðarmenn hava í øllum förum gjørt tað, teirra partur lá ikki eftir tá tað ráddi um at bjarga Jóannes Patursson.

Kortini leggja tygum javnaðar-menn undir øvund og illgitan.

Tað var ein tíð, tá ið fleiri menn rýmdu frá Kjölbro, og minnst vit rætt vóru tygum ein hin fyrsti at rýma. Hetta tykist okkum at ríma illa við tygara núverandi lógva-taks- og áráðishugsan yvir fyri hesum sama felag.

Enn nökur fá orð um øvund og illgitan.

Fyri nökrum árum síðani brendi prentsmiðjan hjá Dimma-lætting. Málagnid hjá einum stór-um politiskum flokki varð hart rakt. Amboð fyri túsindavís av krónum vórðu oyðilögð, fleiri menn gjørdist arbeiðsleysir o.s.fr. Neyvan nakrantíð áður hevur eitt blað verið so ovurfegið av einari umfatandi og daprari vanlukku, enn Norðlýsið var tá. Hád og spott øvund og illgitan lýsti úr hvørjum orði í Norðlýsisins seinastu heilsu til Dimmalætting.

JAKOB JÓNSSON

frá Hrauni:

ALDUR

Sjónleikur í trimum tættum

Týtt úr íslenskum hevur *Hans Dalsgaard*

LEIKARAR:

ASMUNDUR, formaður og bátaeigari.
HILDA, kona hansara.
GRÍMUR, sonur teirra, sjómaður.
HELGA, fostirdóttir teirra og systirdóttir Hildu.
VALUR ARASON, kandidatur í lögfrøði, sjómaður.
ERLA, sýslumannsdóttir, sjúkrasystur.

Fyrsti tættur berst á í útróðrarstøð Ásmundar, uttanvert við íslenska útróðrarbygð, seint á sumri ella tíðliga á heysti.

Annar tættur berst á nakrar dagar seinni í heimi Ás-mundar, seint á kvöldi.

Triði tættur heldur fram í sama stað sum fyrsti tættur, fáar tímar aftaná annan tætt, í lýsingini.

FYRSTI TÆTTUR

Klædnabúnar og annað er sum vanligt nú í tíðini.

Egningarhús Ásmundar. Tað er bygt úti á bryggju, so at fyri miðju sæst út á sjógv gjøgnum opnar dyr. Vinstrumegin er litið vindeyga og høgumegin eru dyr inn í annað rúm.

Á veggjunum hanga línur, summar uppgjörðar, aðrar ikki. Trog og stampar, agnarnur og annar reidskapur sæst ymsastaðis inni. Vinstrumegin frammarlaga á pallinum, er flekingarborð og hjá tí stampur, bonkur ella annað, ið nýtast kann til sæti.

Ásmundur (egnist línur).

Hilda (Kemur í dyr. Ber kaffikannu við hosi uttan um, og hvítt knýti við sær): Nú er kaffi-sopin her, góði. Royn nú at gera tær dælt av honum meðan hann er flógur.

Ásmundur: Takk skalt tú hava, góða. Men ikki er nógv tíð at geva burtur til at eta og drekka.

Hilda: Tú sigir mær ikki tað, at tú kastar aftur heitar pannukökur?

Ásmundur: Tú hugsar so, at hann stendur móti freistingini. Men hvat heldur tú, at tú fer at siga, tá eg komið aftur í morgin áðri við tónum báti, bara tí, at eg settist at eta pannukökur ístaðin fyri at egna línuna lidna?

Tygum kanska minnst grein-ina: »Far veröld, farvæl.«

Tygum kanska minnst eisini, at hesa somu ferðina vóru tygum blaðstjóri á Norðlýsinum.

Við hávirðing
Vilhelm Sørensen.

TANNKLINIK

Dr. Jakobsensgøta 11, Tórshavn.

Viðtalutíð kl. 10—13 og 14—16

Leygardag 10—13

Máltráður. 717.

Magnus Jensen, tannlækni.

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Hövuðsskrivstova:

T. RSHAVN

Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild ..

TRONGISVAGI

Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 0/0 p. a.

Renta av bankabók 3 1/2 0/0 p. a.

Bankin er opin 11—15

— Leygardag 11—14

Hildi: Er tað nú so tepurt við útgerðini, at ikki skal meira til at renna hana á heysin?

Ásmundur: Tepurt? Fá meg ikki at hugsa um tað.

Tað er grótuligt. Tví! Ja, tað er ramasta álvara.

Hilda: Nakað skuldi tó sæst eftir hesum liðinum, tú hevur. Øll av raskastu og duguligastu ung-lingum.

Ásmundur: Man tað ikki vera mest í dansistov-uni, ætli eg?

Hilda: So tað heldur tú? Men var ikki einaferð tann tíð, at tær dæmdi at lætta tær á sjálvur? Hvør var hann, sum fyrstur kom við pinkulítl-ari harmoniku higar til bygðina fyri einum fjóruti árum síðani?

Ásmundur: Var tað ikki ólíka tá í tíðini? Tá ruku menn á fótur fyri sólarnis tó at leingi varð hildið á í dansinum. Men nú sær eingin sólina rísa.

Hilda: Sólin fer eisini tíðliga á fótur hesa tíð á ári.

Ásmundur: Tað leggi eg einki í. Tá ið sólin er komin upp, er dagurin úti.

Hilda: Tú mást ikki vera alt ov strangur við tey, olmussudýrini. Unglingurin treingir til at skemta sær.

Ásmundur: »Ja, tú sigur at soleiðis hevur gud skapað teg, Jón mín«. Men hygg tú bara at aldonum har úti á firðinum. Har er mín biblíja. Og hon lærir meg at eingin kann steðga eftir einum øðrum. — Har er ongantíð helmað í. Har verður alt skorað framá. — Tað skal — tað skal — antin tað vil ella ikki. Ein aldan trýstir aðra undan sær, og tað sum geldir á sjónum, tað átti at goldið á landi við.

Hildi: Á, jaja, tað er kanska so við, at livið gevur teimum lítlan gríð, ið hövliga vilja ríða. Men ansast má tó eftir at unglingurin legst ikki fyri.

Ásmundur: Unglingar! Fjandin standið fyri mær!

Tað eru eingir unglingar longur, uttan kanska ein náttina. Um dagin hongur hövdið sum á vatnær og tað gevur seg sum avgamalt fólk, um tað noyðist at taka eitt sindur á. Ptý! Tað er ikki stíril skaptur í hesum fólk longur.

Hilda: Nú má tú ikki halda at allir skulu vera sum tú var tá tú var ungur. — Tað vóru ikki nógvir tíni líkar tá heldur.

Ásmundur: Tað man tú hava hildið, há?